

Fald jeg allerede nu stærkt betone, at jeg vil stille mig bestemt imod.

Men saa er der et Punkt i § 7 om Fradragene for Beboelseshusene, hvor jeg gerne alvorligt vilde opfordre Tinget til at blive ved de nu bestaaende Bestemmelser. Det foreslaas at fritage Ejendomme, som har Boliger til en Lejeværdi af 75 Kr. paa Landet, 150 Kr. i Købstæderne og 225 Kr. i København. I København er det nu 180 Kr., og det ærede Ting maa ikke være blind for, at ved at forøge Tallet fra 180 til 225 bevirker De ikke en forøget Lettelse for dem, der skal bo i disse Lejligheder, men en forøget Mulighed og en Præmie for dem, der vil kræve højere Leje af disse Mennesker. Alle de Folk, der bor i Lejligheder til den Pris, her er Tale om, er nede paa Grænsen af, hvad der overhovedet kan forenes med en menneskelig Eksistens. En Lejeværdi af 180—225 Kr. repræsenterer i Øjeblikket i København de tarveligste Lejligheder, den ringeste Levofod, man er nede paa, og at sætte Grænsen op vil simpelt hen sige, at i Ejendomme, der rummer den Slags Lejligheder, kan man uden at komme op over Skyldgrænsen og komme til at betale Ejendomsskyld lægge 45 Kr. paa Lejen, det vil med andre Ord sige 3 Kr. 75 Øre om Maaenen. Det er det, der sker Gang paa Gang, at en saadan Bestemmelse simpelt hen udnyttes af dem, der spekulerer i disse daarlige Ejendomme. Det trykker Lejen til Vejrs stadig. Lejerne kan ikke komme andre Steder hen, for der gives ikke slettere Lejligheder i København. De Mennesker er nødte til at betale, hvad der forlanges, og det eneste Baand paa at sætte Lejen til Vejrs er paa den ene Side, hvad Lejerne kan gaa hen og hæve i Hjælpekassen, og paa den anden Side det, at man risikerer en højere Skattebyrde ved at gøre Lejeindtægten af Ejendommene større. Jeg vil alvorligt anmode det høje Ting om at overveje, om denne Bestemmelse ikke er en helt forkert Bestemmelse, som vil virke i daarlig Retning, og som vi ingenlunde kan have Sympati for. Fordi man ændrer de andre Fradragregler, kan jeg ikke se, man behøvede at ændre de Bestemmelser, der er for disse Boliger, det er i Virkeligheden Bestemmelser, der allerede har taget Hensyn til Minimumet, og Ændringen kommer ikke Lejeren, men Ejeren til gode.

Det var disse Bemærkninger, jeg ønskede at fremføre. Saa vidt jeg kan se, vil ved et Fradrag af 2,500 Kr. under den Forudsætning, at Ejendomsskyldvurderingens Beløb ved den nye Vurdering

stiger med $\frac{1}{6}$, Hovedmassen af den nye Skyldbyrde falde paa Ejendomme paa under 1 Tønde Hartkorn og den mindste Del paa de egentlige Gaarde, hvorimod Forøgelsen vil være ringe for de største Gaarde og forholdsvis ringe for de store Godser. Hvis der er nogen som helst Grund til at tro, at der kun kom en Stigning paa 0,1 — og det er det beskedneste Skøn —, forandr Sagen sig naturligvis noget. Men er Stigningen større, og jeg tror, den gennemgaaende vil være større for de smaa Ejendomme, er det en betænkelig Ting at blive staaende ved et Fradrag paa 2,500 Kr. i Stedet for at gaa op til 3,000 Kr. Jeg vil henstille til det høje Ting særlig at drage § 7 ind under en Overvejelse, at skille denne Paragraf ud fra det øvrige og gøre den til Genstand for selvstændig Undersøgelse.

Finansministeren (Brandes): Jeg kan fatte mig i forholdsvis stor Korthed. Under almindelige Omstændigheder vil en Minister ved anden Behandling af et Lovforslag ikke have Anledning til udførlige Udtalelser, naar et Udvalg enstemmigt har indstillet et Ændringsforslag til Tinget, og Ministeren — hvad der her er sket — allerede overfor Udvalget har tiltraadt det stillede Ændringsforslag. Om dets enkelte Bestemmelser vil jeg dog sige, at Ændringsforslaget falder i to Afdelinger. Den ene berører Vurderingen overhovedet og gaar ind paa det oprindelige Lovforslags Tanke: en almindelig Vurdering i 1914, og dertil føjet en Vurdering af Jord, som skulde finde Sted sammen med den almindelige Vurdering til Ejendomsskyld. Desuden indsætter Ændringsforslaget en Bestemmelse om, at der fremtidig skal være 5-aarige Vurderinger. Allerede ved første Behandling har jeg tiltraadt Planen om dette Ændringsforslag, idet jeg mente, at Lovforslaget i Virkeligheden ikke berørte det Spørgsmaal, hvorvidt der skulde være en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i 1919; jeg gik ud fra, at den almindelige Vurdering efter Loven vilde finde Sted. At Udvalget nu fastslaar ved sit Ændringsforslag, at der skal være 5-aarige Vurderinger til Ejendomsskyld, har ganske min Tilslutning. Ogsaa dette, at der fremtidig kun skal afholdes en aarlig Omvurdering, er en naturlig Følge af, at der fastsættes 5-aarige Vurderinger. Det er den ene Del af Ændringsforslaget. Den anden Del berører Fradragreglerne. Ogsaa disse blev ved første Behandling af Sagen meget udførligt omtalt. Jeg erklærede straks, da det